

DET TALTE ORD GÆLDER

26. april 2012

Synopsis til besvarelsen af samrådsspørgsmål AJ, AK, AL og AM

J.nr.

2. kt/

Jeg er blevet stillet fire spørgsmål, der hænger sammen, og vil derfor besvare dem samlet.

[Svar på spørgsmål AJ

Hvordan vil ministeren hindre, at svage unge ender på kontanthjælp?]

- Det er vigtige og gode spørgsmål at drøfte, hvordan ledige kommer i job.
- Lige nu er der ca. 50.000 kontanthjælpsmodtagere under 30 år. Ni ud af ti af de unge kontanthjælpsmodtagere har ikke gennemført en erhvervskompetencegivende uddannelse. Det har store omkostninger for den enkelte unge og for samfundsøkonomien. Det er en kæmpe udfordring, som vi *skal* løse.
- Der er en klar sammenhæng mellem en persons risiko for at ende på offentlig forsørgelse og den enkeltes uddannelsesbaggrund.
- Uddannelse er vejen ind på arbejdsmarkedet. Og uddannelse er vejen til at kunne træffe frie valg i sit liv.
- Et af hovedformålene med en kommende kontanthjælpsreform må være at forhindre, at de unge uden erhvervskompetencegivende uddannelse overhovedet kommer ind i kontanthjælpsystemet. De skal i uddannelse.
- De unge er selvfølgelig ikke ens. Der er unge, der skal direkte i gang med en uddannelse. Andre unge har faglige,

DET TALTE ORD GÆLDER

psykiske, sociale eller helbredsmæssige problemer og har derfor brug for længerevarende støtte og hjælp for at blive uddannelsesparate. Jeg regner med, at det er nogle af disse unge der i spørgsmålet omtales som ”svage”.

- Mit udgangspunkt er, at vi skal som samfund *ikke* skal fastholde unge mennesker på sidelinjen med en etiket der står ”svag” på. I stedet skal vi tro på, at alle unge i Danmark, har potentialet til at få en uddannelse og varetage et job.
- Uanset den unges tidligere erfaringer, faglige kvalifikationer og motivation, skal den unge derfor mødes af krav om og hjælp til at tage en uddannelse.
- Mere sårbare unge uden et uddannelsesunderstøttende netværk og hvor uddannelse ikke er en naturlig – skal have hjælp til at få fodfæste på uddannelsesvejen.
- Unge mennesker i Danmark skal uddanne sig og få kompetencer, der sikrer dem en stærk tilknytning til arbejdsmarkedet. Det er den eneste vej frem.

[Jeg vil tillade mig nu at gå til spørgsmål AM (Dette spørgsmål umiddelbart hænger sammen med det foregående)]

[Samrådsspørgsmål AM

Hvad er ministerens holdning til straksaktivering, som den findes i København og Aalborg?]

- Jeg går ud fra, at der tænkes på den nytteaktivering, som man bruger i fx Aalborg. Uden at komme ind på, hvordan man har organiseret aktiveringen i Aalborg og København, så er nytteaktivering grundlæggende en god idé, der betyder, at de unge i den periode de er på kontanthjælp oplever at gøre nytte for deres lokalsamfund.

DET TALTE ORD GÆLDER

- Jeg synes det giver god mening, at vi siger til de unge der møder op i jobcentret og beder om kontanthjælp, at de har ret til en ydelse – men, at vi som samfund også forventer, at de er aktive og bruger deres tid på at gøre sig klar til at komme i uddannelse og job.
- Her kan nytteaktivering være rigtig godt for en del af de unge. For de får noget at stå op til om morgenen, kommer i gang med at lave noget nyttigt for deres lokalsamfund og vænner sig til et aktivt liv– frem for et passivt liv på offentlig forsørgelse. Alle unge skal mærke, at der er brug for dem.

[Samrådsspørgsmål AK

Hvilke initiativer vil ministeren tage for at øge kommunernes incitament til at få arbejdsløse hurtigere i arbejde?]

- Som beskæftigelsesminister er det min klare forventning, at man rundt omkring i beskæftigelsessystemet hver dag arbejder stenhårdt for at hjælpe såvel arbejdsløse, arbejds-skadede, sygdomsramte og andre borgere der er på kanten af arbejdsmarkedet, til så hurtigt som muligt at få deres tilknytning til arbejdsmarkedet tilbage. Denne forventning gælder uafhængigt af refusionssystemer og andre mekanismer.
- Vi må også være klar over, at kommunernes forudsætninger er vidt forskellige. Nogle kommuner, har en stor arbejdsplads, der er dominerende i kommunen, andre kommuner har mange små virksomheder. På samme måde er der stor forskel på uddannelsessammensætningen fra kommune til kommune. Så for nogle kommuner kræves der rigtigt meget for at få de ledige i arbejde, i andre kommuner er opgaven ikke lige så svær.
- Når det er sagt, så er der allerede i dag god økonomi for kommunerne i at få ledige i arbejde.

DET TALTE ORD GÆLDER

- En kommune der får en kontanthjælpsmodtager i arbejde tjener penge at, den ikke længere skal betale en del af ydelsen, den skal ikke betale for omkostningerne ved aktive tilbud, og alt efter hvilket job den ledige får, kommer der ekstra kroner ind i kommuneskat.
- Men jeg mener bestemt ikke at refusionssystemet er perfekt, der er for mange eksempler på kassetænkning og manglende fokus på borgerens behov. Derfor vil jeg ændre refusionssystemet, sådan, at der kommer mere vægt på resultater frem for efterlevelse af proceskrav. Borgerens behov – og ikke refusionssatser – skal være omdrejningspunktet for indsatsen.

[Samrådspørgsmål AL

Vil ministeren anerkende, at en afskaffelse af den statslige refusion til kommunerne vil øge kommunernes økonomiske incitament til at få arbejdsløse i arbejde?]

- Nej, det vil jeg ikke.
- Jeg vil slå fast at det er en fælles opgave at få ledige i arbejde. Det er en opgave, som er delt i mellem staten og kommunen. Sådan må det være.
- Og en kommune skal ikke alene bære den økonomiske risiko for, at en stor virksomhed i kommunen lukker. Tænk på Lindø – skal Kerteminde Kommune bære omkostningerne alene? Eller skal fællesskabet hjælpe til?
- Den yderste konsekvens af forslaget vil være, at en kommune, der ikke kan få sine borgere i job, må gå fallit. Det er naturligvis urimeligt og uhensigtsmæssigt. Derfor dækker staten kommunernes udgifter til forsørgelse og aktive tilbud. Det sker ved, at kommunerne får refunderet en del af udgifterne direkte (refusion), mens resten fordeles via bloktilskudet. Den enkelte kommune bliver ikke fuldt kompenseret, men det gør kommunerne under ét.

DET TALTE ORD GÆLDER

- Det giver et balanceret system. Hvor den enkelte kommune umiddelbart har en gevinst ved at få ledige i arbejde (da refusionen kun delvist dækker udgifterne), mens kommunerne under ét er forsikret mod konjunkturbevægelser: I perioder med høj ledighed har staten således store udgifter til refusion og bloktilskud - og omvendt i perioder med lav ledighed.